

Asfințit

Dan Lazarescu

E asfințit... lumina toată-n orizont s-a scurs
De parcă cerul supărat de-atâta soare
L-a dus ca pe un prunc de-o șchioapă la culcare,
Iar el a lăcrimat stele pe boltă la apus.

De dorul lui să ne aline, Luna s-a ivit
De după dealuri cu o față de fecioară,
Parcă ar răsări acum întâia oară
Și năpădită de sfială, biata, a roșit.

Încet revarsă liniștea din umbrele ce-abat
De pretutindeni, îmbrăcând în întuneric
Copacii, prinși actori într-un decor himeric
Să numere tăcuți în frunze stelele ce cad.

Doar greierii mai scrijelesc tăcerea uneori
Și răgușit, prin sat, mai latră câte-un câine.
Pe perne visele strecoară prinți și zâne
În inimile-aprinse de fecioare și feciori.

Atâta tihnă noaptea a vărsat peste pământ,
În turn bătrânul orologiu nu mai bate
De miezul nopții, a uitat, sau speră poate
Că timpul doarme până-l va mai auzii bătând.

Și nu mai spulberă odihna sfântă ce-a cuprins
Zbuciumul tot și l-a topit în alinare,
În cupa lui de plumb să nu ne mai măsoare
Secundele fugare ce din viață ni s-au stins.

Lumina cufundată e de mult în asfințit
Și gândurile mele parcă-ncep să-mi spună
Pe-un ton molatec la ureche: Noapte bună!
Până și pana obosită, stă... a adormit.